

1

Přemyšl, Polsko

Listopad 1942

Někdo tam venku je. Ve tmě.

Otevřu oči.

Tma je stejná jako vždycky. Nepopsaná stránka. Cítím zelí, které dnes vařila Emilika dvě patra pod námi. Vnímám dech své sestry spící vedle mě. Něco ve tmě se ale změnilo. Jako by se jí teď rozléhala ozvěna. Ozvěna zvuku, který jsem přeslechla.

Někdo tu je.

Jsem vzhůru.

Potichu odhrnu peřinu a poslouchám, pak se posadím a položím nohy na podlahu. Pružina matrace zaskřípe, zní to jako výstřel. Sestra si povzdechne, ale neprobudí se.

Pokud tu někdo je, není s námi v místnosti.

Bosky přeždu po špičkách prkennou podlahu a prstem poodhrnu kobereček, který jsem hřebíky přibila přes okno. Venku sněží a zmrzlé vločky se ve světle pouličních lamp třpytí jako zlatý prach. Chodník je prázdný, okna na domech přes cestu tvoří řadu slepých očí. Stejně jako naše okno jsou zatemněná závěsy, šaty či koberci.

V Přemyšlu je svítící okno totéž co reklama na cukrátku. Není dobrý nápad inzerovat, že se za nimi něco skrývá.

Přetáhnu koberec zpátky přes okno a přeždu ke dveřím. Přitisknu na ně ucho a pak otočím klíčem. Prázdňá předsíň vede do dalších

prázdných pokojů prázdného bytu. To je v pořádku. Tak by to mělo být.

Pak ticho rozrazí hlasitý zvuk, hlasitější než výstřel z pušky. Srdce se mi rozbuší strachy. Už vím, co jsem přeslechla.

Někdo klepe na vstupní dveře.

Ví o nás. Ví o nás. Ví o nás.

Ta slova mi buší ve spáncích.

Pružina matrace znovu zaskřípe a já cítím, jak si mi Helena stoupne za záda. Nemluví. Je jí teprve šest let a už ví, že se teď nemá na nic ptát.

Znovu se ozve klepání, tentokrát hlasitější a doprovázené šepotem.

„Stefanie?“

Je to lest. Gestapo chce, abych dveře otevřela bez zbytečného povyku. Nebudou je tak muset rozbít. Nějaký milý německý důstojník a jeho poslušná ženuška s načesanými vlasy a zaštipovanými punčochami pak náš byt dostanou čistý a nepoškozený.

Možná nás zastřelí před domem na ulici jako pana Schwarzera.

Znovu se ozve šepot.

„Otevři! Fusi!“

Tuhle mou přezdívkou gestapo nezná.

Běžím ke dveřím s napřaženýma rukama a snažím se nahmatat právě vyměněný zámek. Víím, že to není on. Nemůže to být on. Přesto zašát-rám po klíči, otočím jím v zámku a otevřu. Helena zalapá po dechu. Možná to já jsem se zajíkla. Ve světle holé žárovky ozařující předsíní vidím, že to není on. Stojí tam někdo, koho jsem tu vůbec nečekala.

„Maxi!“ zašeptám.